ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

TÒA THÁNH TÂY NINH

***

CAO ĐÀI HẢI NGOẠI

BAN THẾ ĐẠO HẢI NGOẠI

***

Speech at the Eight Grade Promotion Ceremony @ Pilgrim Academy Houston ISD

Keynote Speaker – Mrs. Tuy Nguyen
Thursday May 25th, 2017
(Vietnamese Translation is attached)

On the day of Thursday May 25th, 2017, I had the honor to be the keynote speaker at the Eight Grade Graduation Promotion Ceremony at Pilgrim Academy HISD. It is a school with the Legacy of Excellence; it has the essence of a wonderful learning environment fostering with dedicated teachers and talented, energetic students from Pre-K to 8th Grade.

PILGRIM ACADEMY
8TH GRADE PROMOTION ~ MAY 25, 2017 ~ 9:00AM

Welcome & Opening Remarks.....Ms. Diana Castillo, Principal

Speaker.....Tuy Nguyen
Vice President of the United Nations Houston Chapter
Principal Technology Specialist at McDermott International
1st Vice President of Lay Ministry Caodai Dignitaries International
Vice President Caodai Temple Houston Texas

Valedictorian Address ..... Alina Flores

Salutatorian Address ..... Aaron Torres

Presentation of Honor Plaques ..... Ms. G. Taylor, Ms. Ariel Shannon,
Mr. T. Davies, Mr. P. Gonzalez,
Mr. C. Hua

Presentation of Certificates... .....Ms. G. Taylor, Ms. Ariel Shannon,
Mr. T. Davies, Mr. P. Gonzalez,
Mr. C. Hua

Slide Show

Closing Remarks .....Ms. Flores, Assistant Principal

The school auditorium was packed with faculty, staff, students, and their families. Principal Castillo gave proud opening remarks with emotion and tears. She announced that most of 102 students graduated from

8th Grade this year came to this school from Pre-K to 8th Grade. To them, the school was a home, a playground, a gathering place to meet extraordinary friends for life and a sky for them to becoming shinning stars.

As I was introduced to the stage, I was also emotional and grateful for the chance that God has given me. This is the chance I can promote the message to the youth, the essence of living in Happiness, Compassion, and Peace. It is a big deal for me as well as the students. My emotion was running high along with the proud parents, teachers, and students. I went home with a memory of a lifetime. America has given me a special gift that I will never forget!

The excerpt of my speech:

"Good Afternoon! Beautiful, Talented, Energetic People!

Madam Principal Castillo! Ms. Ghaffar! Ms. Taylor! Faculty and Staff!

Thank you for giving me this opportunity! I am so excited; it is my honor to be here!

I saw some tears! This is a day that we will remember it for life!

Boys and Girls! First, I would like to say Congratulations! You've made it! You have graduated from Junior High! Your teachers and families must be proud of you! I am so proud of you!

You will soon begin your journey into High School. You‘re, officially TEENAGERS. It is going to be beautiful, exciting, challenging…, and one thing you should not forget – TO HAVE FUN…I promise you that life will be more interesting if you take chances wisely, and if you ever fail, fail gloriously…then bounce back up and do things differently next time…whatever you do, stay focused, be patient, and the most important thing is learn to live happy wherever you are… Are you ready to be in High School?

Today, I would like to send you 3 messages: Live in Happiness, Live with Compassion, and Live in Peace.

Let me tell you a little bit about myself. I was born and raised in Vietnam. It is a small, poor, beautiful country in Asia. I lived in a small town that was in the war-torn zone. I usually saw war-tanks crossing our street and heard the “normal” sound of bombings around town. In school, when the bombings happened, we lined up and went into an underground shelter; then we jammed in the small pit and held hands with each other. Our teacher taught us a new poem or a new song every time we went down there. As kids, we loved those moments as it would serve us an extra recess as we did not have class for the rest of the day!!!

The war seemed not to have any effect on me until one day, I learned that my friend‘s house was hit by a bomb while she was in the school. She was the only survivor in her family when she was only 7 years old. I witnessed her crying to sleep everyday… Since then, I started to pay attention to life and started to appreciate the life I had and thanked God that my 9 siblings and I survived through the war.

My parents were some of the rich people in town! When the war ended, the new government took control of the country, but they also took our cars, lands, gold, and money. From a wealthy family, we fell into poverty. Then, when I was your age, I witnessed both of my parents were taken by the government to the concentration camp for indoctrination. Before my mom left for the camp, she called upon us and told us “Remember this! DO NOT LIVE IN HATRED, LIVE IN HAPPINESS”. Those words helped us to go through life normally against all odds.

Us, growing up without my parents' supervision, I still lived a happy life. I was the first girl who won the Math competition and was qualified for the national competition. During that time, my 3 older teenage brothers, in an effort to avoid the political unrest; they crossed Pacific Ocean in a small boat along with other adults. In that horrific journey, they encountered pirates on the open sea. The pirates robbed their boat, kidnapped women, and killed many adults; and let their boat floating on the ocean without food and water. The people left on the boat almost died when they were rescued by the U.S marines. My brothers survived the journey and became refugees and later became immigrants to America.

The rest of my family and I came to America through family sponsorship. When I first stepped into this country, “Hello” was the only word I could say with confidence that the Americans would understand me. Growing up in America was quite an adventure. I felt like I was a small fish from a small pond going into the vast ocean. I swam in that ocean of freedom and cultural diversity. I was not only enjoying human rights but also enjoying women's rights that America has offered.

After 6 years living in America I earned a Bachelor Degree. I currently have a great job, make decent money and have a beautiful family with 2 beautiful children. Having a taste of success, I remembered my dad taught me *that a successful person is not defined by what you have become or how wealthy you are but what you have contributed to life to help others*. I do volunteering as much as I can and I learned that all of us need to live in a world of compassion and peace. After the WWII, modern humans learned that “Hatred” can destroy each other, can destroy the world, and can destroy the Mother Earth. Respect life and be compassionate is no longer a “SHOULD DO”, but it is a “MUST DO” to survive.

As we are living in the 21st century, we're in a global family. Scientific works have shown in the National Museum of Natural History of Science in Washington DC that we all share similar DNA…You and banana trees are 60% generically similar. You and the chickens are 75% DNA similar. You and the chimpanzee are 98.8% DNA similar. And all modern humans are 99.9% DNA similar. 99.9% DNA similar. We are only 1/10% difference. From the naked eyes… that 1/10% makes each of us a unique beautiful individual - and the world was created with the vast beauty of diversities and varieties – However, beyond the naked eye … beyond human perspectives…under the microscope of science, under God, we Are 99.9% the same.

We Are One! We, All Are Connected! We should be more compassionate to each other; together; we can create a compassionate *culture* for the future generation.

In 2014 and 2016, I attended the Peace Summits in the South Korea Olympic Stadium, where there were about 200 thousand young people and 1,200 youths from 139 countries attending the event and volunteering for the Work of Peace. They demanded Peace…; they requested that every leader in the world MUST work on the effort of building Peace and cessation of War.

Do you know what my wishes are?

I wish none of the children in future generations will ever have to go through war and become a refugee.

I wish my generation and your generation will become the messenger of peace, together, our voices will become clearer, louder, and stronger. We demand Peace and will create a wave of Peace that will reach every corner on Earth…

It's simple... All you have to do is smile, do well in school, and raise your voice whenever possible in your life to promote Peace and end War.

So who is with me? Who would like to be a peace messenger of the 21st century?! Raise your hand and make some noise! You are awesome! Have a great journey in High School!"

Houston May 25th, 2017

Commented by HT Trịnh Ngọc Túy

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

TÒA THÁNH TÂY NINH

***

CAO ĐÀI HẢI NGOẠI

BAN THẾ ĐẠO HẢI NGOẠI

***

Hiền Tài Trịnh Ngọc Túy Nói Chuyện Với Các Em Lớp VIII

Nhân Ngày Lễ Ra Trường Cấp II @ Pilgrim Academy Houston ISD

Ngày 25 Tháng 5 Năm 2017

Vào Ngày Ngày 25 Tháng 5 Năm 2017, Tôi được vinh dự mời làm diễn giả cho Lễ Ra Trường của các em Lớp 8 Trường Tiểu Học và Trung Học Pilgrim Academy thuộc hệ thống Houston Independent School District (HISD). Trường này có những thành tích xuất sắc, có những khuôn mẫu giáo dục ưu việt với các thầy cô ưu tú và những học trò rất giỏi, đầy nhiệt huyết và luôn luôn phấn đấu… từ Lớp Mẫu Giáo Mầm Non đến Lớp 8.

Ngày hôm đó sãnh đường Pilgrim Academy đông nghẹt các thầy cô giáo, học sinh lớp 8, và phụ huynh học sinh. Hiệu Trưởng Castillo mở đầu chương trình với sự xúc động và nước mắt tuôn rơi. Cô cho biết rằng đa số các em ra trường hôm nay đã học trường này từ lớp Mầm Non Mẫu Giáo đến Lớp 8. Các em sống, lớn lên và chơi đùa ở đây, kết bạn thân thiết ở đây, và trở thành những ngôi sao sáng ở đây.

Khi Tôi được giới thiệu lên sân khấu, Tôi có một cảm xúc thật dạt dào, cảm ơn Đức Thầy đã cho Tôi một cơ hội quí giá. Đây là cơ hội mà Tôi hằng mong ước, cơ hội nói chuyện với các em nhỏ về cách sống trong hạnh phúc, trong niềm cảm thông, và trong sự an lành. Đây là một cơ hội quí giá cho chính bản thân Tôi và cũng cho các em.

Cảm xúc thật mạnh của Tôi truyền ra và hoà nhập với cảm xúc của các thầy cô giáo, các bậc Ông Bà Cha Mẹ đang hãnh diện với các em học sinh. Tôi sẽ không thể nào quên được kỷ niệm này và cám ơn Hoa Kỳ đã tặng cho Tôi món quà khó quên!

Tôi xin trích lược bài phát biểu ngày hôm đó.

"Chào buổi sáng! Những con người thật đẹp, thật tài hoa, và đầy năng động!

Kính Chào Hiệu Trưởng Castillo, Cô Ghaffar, Cô Taylor, Các Thầy Cô Giáo, và Phụ Tá!

Xin cám ơn đã cho Tôi cơ hội quí giá! Tôi rất là hãnh diện và vui khi được danh dự này!

Tôi cảm nhận được những giọt nước mắt vui mừng của quí vị. Ngày hôm nay sẽ là ngày khó quên cho tất cả chúng ta.

Các em học sinh, Nam / Nữ, Tôi xin nói lời Chúc Mừng! Các em đã thành công! Các em đã ra Trường Trung Học Cấp II! Các thầy cô giáo và các phụ huynh học sinh sẽ rất là hãnh diện vì các em! Chính Tôi cũng vô cùng hãnh diện!

Không bao lâu nữa, các em sẽ bước vào hành trình của Trung Học Cấp III! Các em chính thức trở thành Thanh Thiếu Niên. Hành trình đó sẽ đem đến cho các em đầy kỷ niệm đẹp, đầy niềm vui, nhưng cũng đầy thách thức...nhưng có một điều phải làm… mà các em không nên quên là - SỐNG VUI VẼ HẠNH PHÚC... Tôi cam đoan với các em là cuộc hành trình mới sẽ đầy thú vị nếu các em sử xự mọi việc với sự thông minh của mình...và nếu các em có làm gì lầm lỗi thì cũng lầm lỗi một cách chính đáng, nếu có ngã xuống thì hãy đứng lên quang minh chính đại, rồi sửa sai cho lần tới...Bất cứ các em làm điều gì cũng nên tập trung tinh thần, nên có tính nhẫn nại, và điếu quan trọng nhất là cố gắng sống lạc quan, yêu đời dù các em đang ở vào bất cứ hoàn cảnh nào... Tất cả các em đã sẵn sàng bước chân vào hành trình của Trung Học Cấp III chưa?!

Hôm nay, Tôi muốn gởi đến các em 3 điều nhắn nhủ: Hãy sống trong Hạnh Phúc - Hãy sống với niềm cảm thông - và Hãy sống trong sự an lành.

Tôi xin tâm sự với các em một chút về cuộc đời của Tôi!

Tôi được sinh ra và lớn lên trên Đất Nước Việt Nam. Đó là một Đất Nước thật đẹp, thật nhỏ, thật nghèo ở Á Châu. Tôi sống trong một tỉnh nhỏ nằm trong khu vực chiến tranh. Lúc nhỏ Tôi thường thấy xe tăng thiết giáp chạy ngang nhà, và cũng thường nghe tiếng bôm nổ xung quanh tỉnh nhà. Ở trong trường học, khi nghe tiếng bom nổ, tất cả học sinh cùng chạy xếp hàng vào một cái hầm trú ẩn nhỏ, chúng tôi chen chúc trong một cái phòng nhỏ, cùng nắm tay nhau. Cô giáo thường dạy chúng tôi một bài hát mới hay đọc một bài thơ mỗi khi chúng tôi chui vào hầm. Khi còn nhỏ, chúng tôi rất thich những giây phút đó vì chúng tôi được nghỉ học và được chơi dưới hầm nguyên ngày!

Ngày tháng trôi qua, dường như cuộc chiến tranh đang diễn ra có vẻ như không ảnh hưởng gì đến tôi cho đến khi một ngày Tôi biết được là nhà của người bạn thân của Tôi bị trúng bôm khi cô ta đang học ở trường. Bạn Tôi là người duy nhất sống sót trong gia đình. Tôi chứng kiến bạn khóc mỗi đêm, ngất lịm vào trong giấc ngủ. Từ đó Tôi có nhận thức vào cuộc sống chung quanh mình và nhận thấy được giá trị quí giá của cuộc đời hiện có và Tôi cám ơn Đấng Cha Trời đã cho 9 anh, chị em và Tôi sống sót qua chiến tranh.

Cha mẹ Tôi thuộc vào hàng giàu có ở Tỉnh nhà, nhưng khi chiến tranh chấm dứt, nhà cấm quyền mới nắm chính quyền, họ tịch thu tài sản đất đai xe hơi vòng vàng của gia đình Tôi. Từ một gia đình giàu có, chúng tôi trở thành nghèo nàn..Khi Tôi 14 tuổi, Tôi lại chứng kiến chính quyền bắt cả Ba / Mẹ Tôi vào trại tù cải tạo. Trước khi bị kéo ra xe tãi đi tù, mẹ Tôi kêu lớn đến chúng tôi "Hãy nhớ điều này, KHÔNG ĐƯỢC NUÔI HẬN THÙ, HÃY SỐNG TRONG HẠNH PHÚC AN LẠC". Những lời nói của mẹ Tôi làm kim chỉ nam trong cuộc sống của chúng tôi và giúp chúng tôi sống một cuộc sống bình thường mặc dù phải sống trong gian khổ.

Chúng tôi lớn lên không được sự hướng dẫn của cha/mẹ, nhưng Tôi vẫn tìm được hạnh phúc trong cuộc sống. Tôi thi học sinh giỏi toán và được thắng cấp tỉnh và được đủ điều kiện cho vòng thi toàn quốc. Nhưng trong khi đó, 3 người anh lớn của Tôi, đang tuổi vị thành niên, vì muốn tránh khỏi sự khủng bố của chính quyền, đã cùng với một số người lớn đi ra một chiếc thuyền nhỏ vượt biên trên biển cả, Biển Thái Bình Dương. Trong cuộc hành trình đầy khổ hạnh đó, họ gặp phải cướp biển. Bon cướp biển cướp thuyền của họ, bắt cóc phụ nữ, và giết hại một số người rồi để thuyền trôi lênh đênh trên biển; họ vét sạch không còn đồ ăn hay nước uống. Những người còn lại trên thuyền đều gần sắp chết thì được cứu bởi tàu hải quân Hoa Kỳ. Ba người anh của Tôi sống sót trong hành trình đó và trở thành dân tỵ nạn rồi sau đó làm di dân sang Mỹ.

Sau đó, cả gia đình còn lại của Tôi được di dân sang Hoa Kỳ diện đoàn tụ gia đình. Khi lần đầu tiên bước vào Nước Mỹ, Tôi chỉ nói đuợc một từ "Hello!" với sự tự tin là Người Mỹ sẽ hiểu Tôi. Mỗi ngày lớn lên ở xứ Mỹ là mỗi một khám phá mới. Tôi có cảm tưởng, Tôi như là một con cá nhỏ, trong một ao nước nhỏ, đang bơi ra đại dương hùng vĩ. Tôi có cảm tưởng như mình đang bơi trong tự do, trong biển cả mêng mông với cuộc sống mới đầy đa dạng và màu sắc. Ở trong đất nước Hoa Kỳ, Tôi không những tận hưởng cuộc sống có đầy đủ nhân quyền mà còn tận hưởng đặc quyền cho phụ nữ.

Sau 6 năm sống ở Nước Mỹ, Tôi đạt được bằng cấp Đại Học. Hiện tại, Tôi đang có việc lảm tốt, luơng bổng khá tốt, có gia đình đầm ấm, và hai đứa con dễ thương. Khi cảm nhận được sự thành công trong cuộc sống, Tôi nhớ lời Ba Tôi dạy "Sự thành công không thể định nghĩa bằng sự thành công của bạn trong nghề nghiệp hay bằng sự đánh giá giàu có của bạn mà đánh giá bằng những thành quả và việc làm của bạn trong việc giúp đời và giúp người." Vì thế Tôi cố gắng làm việc từ thiện càng nhiều càng tốt trong khả năng của mình. Trong quá trình làm việc từ thiện đó Tôi hiểu được rằng, tất cả con người trên thế gian này đều cần phải sống trong một thế giới trong sự cảm thông lẫn nhau và luôn được an lành. Sau chiến tranh thế giới thứ II, con người hiện đại đã hiểu rằng "Sự Thù Ghét và thiếu cảm thông" sẽ dẫn đến họa diệt vong, thế giới này sẽ tan rã, trái đất này sẽ bị triệt tiêu. Sự tôn trọng sự sống và sự cảm thông lẫn nhau không còn là điều "NÊN LÀM" mà là điều "BẮT BUỘC PHẢI LÀM" cho sự sống còn của nhân loại.

Như bạn đã biết, tất cả chúng ta đang sống trong Thế Kỷ Thứ 21, là chúng ta đang sống trong một Đại Gia Đình Thế Giới. Khoa học ngày nay đã chứng minh và triễn lãm trong Viện Triễn Lãm Lịch Sử

Khoa Học Tự Nhiên ở Washington DC, là tất cả chúng ta có DNA giống nhau… Bạn và Cây Chuối có 60% DNA giống nhau. Bạn và Con Gà có 75% DNA giống nhau. Bạn và Con Vượn có 98.8% DNA giống nhau. Bạn và tất cả nhân loại đương thời có 99.9% DNA giống nhau. 99.9% DNA giống nhau....Tất cả chúng ta chỉ khác nhau 1%. Dưới tầm nhìn của con mắt thường, 1% đó tạo mỗi chúng ta sự khác nhau tuyệt vời, mỗi người là một cá tính, một nét đẹp đặc biệt...và thế giới này tạo ra trong sự quảng đại rộng lớn đầy sự khác biệt, đầy đặc tính khác nhau, tuyệt vời, tuyệt đẹp...Nhưng ngoài tầm nhìn của con người, ngoài sự nhận thức của con người...dưới ống kính hiễn vi của khoa học, dưới tầm nhìn của Đấng Cha Trời, chúng ta có 99.9% giống nhau...

Chúng ta là Một. Tất cả chúng ta đều có sự kết nối với nhau. Vì thế chúng ta nên cảm thông với nhau nhiều hơn và cùng nhau tạo nên một xã hội, một nền văn hóa, một phong tụ tập quán hỏa bình chung sống trong sự tương thân tương ái cho thế hệ mai sau.

Trong năm 2014 và 2016 Tôi có dịp dự Đại Hội Hòa Bình Thế Giới ở Olympic Stadium Nam Hàn, Tôi chứng kiến hơn 200,000 thanh niên tham dự đại hội, trong đó 1,200 thiện nguyện viên từ 139 nước trên thế giới cùng tham gia và hoạt động cho Hòa Bình. Các em yêu cầu một thế giới Hoà Bình cho thế hệ tương lai, và các em đòi hỏi tất cả những nhà lãnh đạo trên thế giới phải nổ lực làm việc trong tinh thần xây dựng hoà bình và chấm dứt chiến tranh.

Các em ơi, các em có biết ước nguyện của Tôi là gì không?

Tôi ước rằng, không có một trẻ em nào trong tương lai phải trãi qua khổ nạn của chiến tranh và trở thành người tỵ nạn.

Tôi ước rằng thế hệ của Tôi và các em sẽ trở thành thông tín viên của Hòa Bình, chúng ta cùng nhau lên tiếng bảo vệ hòa bình, và âm thanh của chúng ta sẽ lan rộng, sẽ to hơn, và sẽ mạnh mẽ hơn. Chúng ta sẽ yêu cầu một thế giới hòa bình, và sẽ tạo nên làn sóng hoà bình đến khắp hang cùng ngỏ hẽm trên quả địa cầu.

Điều đó rất đơn giản...Các em chỉ cần nở nụ cười, sống trong hạnh phúc, học tập giỏi, và khi nào có cơ hội trong cuộc đời của các em thì lên tiếng bảo vệ hòa bình và chấm dứt chiến tranh.

Em nào đồng ý với Tôi? Em nào muốn trở thành thông tín viên của Thế Kỹ 21 cho Hòa Bình? Các em hãy giơ tay lên và la ầm ĩ lên?

Tất cả các em thật tuyệt vời! Chúc tất cả một hành trình mỹ mãn ở Trung Học Cấp III.

Houston Ngày 25 Tháng 5 Năm 2017

HT Trịnh Ngọc Túy tường thuật